

Krigsministeriets Side for at tilveiebringe en tilfredsstillende Regnskabsaflæggelse, vederfares Resfærdighed, men han har beklaget, at jeg ikke har troet i saa Henseende at burde binde Krigsbestyrelsen til Specificationerne i en saadan Udstrækning, som han fandt ønskelig. Jeg har i den sidste Skrivelse, som jeg har havt Leilighed til at rette til Udvalget, henholdt mig til en Bemærkning, som Udvalget selv havde gjort, nemlig den, „at en skarp Grændse for det Tilbærlige neppe vilde kunne træffes ved en Lovregel, men kun ved en gennem Revisionen af Statsregnskabet udvilket Praxis“. Det forekommer mig at maatte være ligefrem for Enhver, der vil gjøre sig lidt Rede for de utallige Detailler, som findes i Krigsbestyrelsens Regnskaber, at det vilde være urigtigt af mig, om jeg her lovede Noget, som jeg ikke troede at kunne holde, og det forekommer mig, at de Fordringer, som i den Henseende ere blevne stillede, virkelig gaae ud over det Mulige. Der maa dog ogsaa være en Grændse for de Detailler, hvortil man gaaer, og det vilde kræve et uhyre Arbejde og et Arbejde, som i Besøstning langt vilde overstige, hvad det er værd, naar man vilde gaae til den Detail, som man har antydet. Jeg har maattet ansee det for min Pligt at gjøre nogle forresten meget beslebne Reservationer ligeoverfor de saa at sige ubegrænsede Krav, som i saa Henseende kunde antages at ligge i Udvalgets Udtalelser. Jeg troer, at vi overhovedet dog ikke kunne gjøre mere end vort Bedste. Det er maaskee slet ikke muligt at aflægge et Regnskab for Krigsbestyrelsen, som aldeles vil tilfredsstille den ærede Ordfører; det er muligt, at det slet ikke kan gjøres; hvad jeg kan love, er at gjøre mit Bedste, men at binde mig selv eller fremtidige Krigsministre med Hensyn til saadanne Detailler, troer jeg vilde være ligefrem urigtigt; det vilde vække Forhaabninger i saa Henseende, som ikke kunne opfyldes. Jeg skal her tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der allerede nu foreligger fra den Tid, jeg har forestaaet Krigsministeriet, et Regnskab, som, efter hvad jeg troer, viser en alvorlig Stræben efter at komme til en klar og nøiagtig Regnskabsaflæggelse; men noget Overmenneskeligt maa man virkelig ikke forlange. Disse Bestræbelser skulle blive

fortsatte, og jeg haaber, de ville føre til Resultater, der ville tilfredsstille alle rimelige Fordringer. Den ærede Ordfører har paa en Maade bebrejdet Krigsministeren, at han har stillet en Deel Endringsforslag til 3die Behandling, at han har gjenoptaget Forslag, som ere forfastebe til anden Behandling. Det er nu ganske vist ikke mit Ønske at misbruge det høie Things værdifulde Tid, og jeg kunde ogsaa beraabe mig paa, at der er andre Forslag, som ere blevne forfastebe, og som jeg ikke har gjenoptaget, uagtet jeg aldeles ikke kunde være enig med det høie Thing i, at der var overveiede Grunde for deres Forkastelse. Jeg har der høiet mig for det høie Things Afgjørelse, men paa den anden Side er det ikke Andet end min ligefremme Pligt at stille Endringsforslag, naar jeg troer, at Tjenestens Løb kræver det, og jeg har idetmindste hidtil ikke vidst, at den tredie Behandling saa at sige ikke mere skulde finde Sted. Naar der er blevet forkastet Forslag, som jeg har troet det nødvendigt at stille ved anden Behandling, og ved hvis Forkastelse jeg ikke har kunnet berolige mig, er det ligefrem en Pligt at komme til Thinget igjen. Der er dog en forunderlig Mødsigelse i, altid at formane Krigsbestyrelsen til at være correct, til at søge Midler, men naar man søger dem, da at bebrejde den det. Det er en underlig Cirkel, hvori man gaaer, idet man paa den ene Side stærkt dabler enhver Overstridelse, og paa den anden Side dabler Krigsbestyrelsen, naar den, førend den skal bruge Pengene, kommer og forlanger dem. At man begaaer Overstridelser, er ganske vist Noget, som ikke bør finde Sted, og ligeledes er det, som det er blevet fremhævet, ikke ønskeligt at opføre Mere paa Tillægsbevillingen, end det er nødvendigt, men saa er det ogsaa nødvendigt for Krigsbestyrelsen at komme til Thinget med sine Begjæringer, saalænge der er Mulighed derfor. Jeg troer altsaa virkelig ikke, at den Bebrejdelse burde have været fremsat. Jeg troer, med al Anerkjendelse af Værdien af den Tid, som anvendes derpaa, at det dog er bedre, naar Krigsbestyrelsen gjør Krav, som den anseer det for sin Pligt at maatte fastholde, at den da ogsaa vedbliver med at fremsætte Forslag derom saalænge der er Leilighed dertil. Jeg skal endnu